

Khất sĩ gì đây?

KS. Minh Bình

Hơn 15 năm qua, khất sĩ Minh Bình đã viết và đăng lên trang Ánh Nhiên Đăng nhiều bài viết về Khất sĩ như sau:

- Nổi truyền Thích-ca Chánh pháp
- So sánh hai đạo
- Đạo Tổng hợp Bắc – Nam Phật giáo
- Pháp Tổng hợp Bắc – Nam Phật giáo
- Từ đâu có pháp Tổng hợp Bắc – Nam Phật giáo
- Chấp pháp
- Ghi chú về Hệ phái Khất Sĩ
- Ngụy Khất sĩ
- Xưa Minh Đăng Quang viết
- Linh ảnh Diệu pháp Liên hoa
- Tịnh xá
- Vấn đề Trụ trì trong Giáo pháp Khất sĩ
- Bồ-tát trụ xứ
- Bây giờ
- Nghĩa trăm năm
- 70 năm
- Tại sao Sư trưởng Minh Đăng Quang lại chọn Luật Tứ phần
- Sơ lược sự thành lập và phát triển của Giáo hội Tăng-già Khất sĩ Việt Nam
- Minh Đăng Quang truyền dạy Chơn lý
- Xem lại *Minh Đăng Quang Pháp Giáo* của Hàn Ôn
- Nghiên cứu *Bồ-tát Giáo* của Sư trưởng Minh Đăng Quang
- Khảo cứu bộ *Chơn Lý*
- Nội dung bộ *Chơn Lý*
- Giới luật Khất sĩ
- Y bát Khất sĩ
- Phân tích chơn lý *Sanh Và Tử*
- V.v...

Phạm vi nghiên cứu của các bài luận này rộng, trong nội dung đã phân tích mổ xẻ kỹ lưỡng nhiều góc độ, và cũng chỉ ra được các cái sai. Ví dụ trong bài *Đạo Tổng Hợp Bắc – Nam Phật Giáo* đã có nêu lên 100 câu phản biện... Theo chủ đề chung đã nêu đầu bài, ta có thể bàn thêm một khía cạnh nữa:

1– Trong vô số danh pháp của đạo thì ngài Minh Đăng Quang đã chọn ngay từ “Khất sĩ” làm tên đạo. Mà khất sĩ tức là kẻ nghèo, thì làm sao khất sĩ lại lái ô-tô chạy khắp nơi vậy? Tiền ở đâu để khất sĩ sắm ô-tô, đổ xăng, qua trạm, bảo trì xe, hay thuê tài xế...? Khi lái một chiếc ô-tô ra đường thì phải có vài triệu đồng để giăng túi đây.

2– Khất sĩ đã nghèo, nghèo vật chất hơn ai hết trong xã hội các thời, mà sao trông các tịnh xá to, cao, hoành tráng, với lầu đài, phòng ốc sang chảnh như thế? Nhất là Pháp viện!

3– Khất sĩ nghèo nên ở tịnh xá là đúng, và tịnh xá chỉ đơn sơ cây ván lá thối, đó là luật. Nay tịnh xá nào cũng giàu là sao? Xem Tịnh xá Ngọc Viên đi, dùng gỗ quý mua từ Malaysia, lợp ngói đỏ, to lớn... Tại Phật tử Vĩnh Long góp tiền nhiều ư? Thế sao các sư không bảo cho người ta biết cách làm đúng đạo lý?

4– Người xuất gia tu đạo Khất sĩ, ban đầu phải giữ 8 giới, đến bậc sa-di phải giữ 10 giới, sau khoảng 4 năm được làm tỳ-kheo phải giữ 250 giới. Trong các giới đó, không giữ tiền là luật của người xuất gia, từ khi bước vào đạo đến trọn đời, vậy mà bây giờ ai cũng có tiền là sao? Phải bỏ thí hết đi thì mới có thể nhập định và đắc đạo.

5– Bởi vì tiền mà chế ra: Cúng trai Tăng phải có phong bì, nếu không có thì chỉ là “cúng trai phạn” thôi. Chuyện này nêu không nêu ra thì người đời chắc cũng không ngờ trong nhà Phật thời nay lại có mấy khoản éo le đó.

6– Bởi vì tiền nên mặt nặng mặt nhẹ, nhìn nhau qua túi tiền, rõ chán.

7– Bởi vì tiền nên hay kêu gọi quyên góp. Mà kêu phải có lý do, thế là bày vẽ... Đến mức đặt ra lệ: Mỗi Phật tử đến tịnh xá đọc kinh mỗi ngày phải góp ít nhất 50 ngàn đồng. Có ông xe ôm đó bực mình, chẳng thèm đến tịnh xá nữa, còn ra bên xe kể lể! Thế là cảm tình với nhà Phật của ông đã trở thành cảm gió.

8– Bởi vì tiền nên có khuynh hướng: Phải có tiền mới làm đạo được. Ô hay, đạo gì thế? Một lần đến Tịnh xá Ngọc Thanh, vừa gặp mặt đã nghe trưởng lão Giác Cầu nói về mình: “Bây giờ mỗi ngày phải có 10 triệu mới đủ xài.”. Hết nói.

(Bây giờ = mùa An cư, tịnh xá có 100 người. $100 \times 30.000đ$ tiền chợ = 3.000.000đ. Tiền điện 500.000đ, tiền ga 300.000đ; gạo, dầu, tương, bột nêm, xà-bông, kem đánh răng... ở trường Hạ thường có từ đủ đến dư. Vậy còn 6.200.000đ là tiền gì? Tiền phong bì cho giảng sư hay tiền gì?...)

9– Khất sĩ là kẻ xin ăn tu học mỗi ngày, đó là luật, rồi bây giờ có sư nào chịu đi khất thực để sống không? Cho nên có ai chịu xưng là “khất sĩ” nữa đâu!

10– Bởi đua đòi giàu sang nên còn mặt mũi nào đi xin ăn nữa, và dù có đi xin về thì cũng không nuốt nổi bát cơm ngàn nhà đó, nên chú nguyện xong thì “hồi hướng” hết!

11– Khất sĩ phải ăn chay, không đơn giản chỉ là ăn món không có sanh mạng (*như trâu bò ăn cỏ*), mà phải đi xin – đồ chay – chú nguyện như pháp – thọ trai nghiêm túc – không ăn chiều – không giữ đồ ăn qua đêm – không nấu ăn. Nay chế ra nấu đủ món là sao? Vậy là ham ăn chớ.

12– Bối nấu ăn, nên lập nhà bếp, rộn ràng, gọt xắt, chiên nấu, lên cỡ, chia phần, chẳng còn là tịnh xá! “Tịnh xá” nghĩa là “nhà yên tĩnh”. Thời ngài Minh Đăng Quang, bước vào tịnh xá thấy yên ắng lắm, mấy người lớn tuổi vẫn còn kể điều đó. Thời ấy, đến ngày cúng hội thì các cư sĩ mang đồ ăn nấu sẵn ở nhà đến xớt cúng cho các sư, nhiều ít tùy duyên, ai cũng vui vẻ hưởng được đạo vị.

13– Lập bếp rộn ràng trong tịnh xá đã sai, còn tiến tới lập quán chay, một cái, hai cái, làm ăn ngày càng khá, lời lãi nhiều, nói chung là sung túc lắm.

14– Lập quán chay được thì nâng lên thành “nhà hàng chay”. Đã chay tịnh đạo đức mà còn nhà hàng gì? Nhà hàng là chỗ hưởng thụ giác quan, sống theo đòi vật chất, vào đây giác quan thanh tịnh chỗ nào mà gọi là chay? Nhà hàng chỉ có ăn chơi, nào có ăn chay! Chẳng đâu xa, Pháp viện có một nhà hàng chay to đấy!

15– Mà ăn uống như vậy thì bỏ luôn giới cấm ăn chiều cũng chẳng lạ.

16– Rồi ra nhà hàng chay mở tiệc sinh nhật cho sư, do các Phật tử chiêu đãi. Các sư lớn chẳng biết nói sao thôi cũng đi dự nữa!

16– Ngoài bán đồ chay còn làm sang các nghề nghiệp khác, thôi thì **hạnh khất sĩ chỉ là dĩ vãng, lâu lâu họp lại nở cho vui**, một năm mấy lần định kỳ! Làm ruộng, trồng cà-phê hàng mẫu đất, lọc nước giếng vô bình đem bán, làm nhang, làm bánh mứt, làm tương chao, mở đại nhạc hội, làm tiệc búp-phê chay gây quỹ, khai thác cát sỏi, đục đá, bán kính và bán tượng Phật (*tội lỗi*) v.v... Quý vị làm đủ nghề khéo hay, nhưng tiếc là không chịu làm khất sĩ, không chịu xếp chân ngồi tu tâm nhiều giờ mỗi ngày!

17– Buôn bán làm ăn được lại lần sang hoạt động xã hội, cũng là việc của hàng cư sĩ. Thế là đem tịnh xá làm chỗ nuôi trẻ em người già, như Tịnh xá Ngọc Quang ở quận 8. **Cảnh đạo tràng của Phật của Tổ biến thành cái nhà thế**. Vậy mà các sư lớn cũng đến chứng minh, tán thán nữa! Khất sĩ lạ vậy sao?

18– Trong các hoạt động xã hội thì cứu trợ từ thiện là phổ biến, các tịnh xá đều đua nhau làm. Khi Tăng đoàn họp thì mỗi tịnh xá phải báo cáo mấy khoản đó, nửa năm qua tịnh xá đã tham gia cứu trợ được bao nhiêu tiền... Từ thiện là tốt, là đẹp, nhưng đó cũng là hạnh cư sĩ chớ! Khất sĩ không được giữ tiền kia mà.

19– Nhất là giới xây chùa chiền tịnh xá, vận động xây cất rất tài. Trong khi thời ngài Minh Đăng Quang thì cư sĩ cất tạm cho chỗ ở là tốt rồi, theo sự hướng dẫn quy luật của các sư, đâu cần cái “Kiến trúc Khất sĩ” đặc sắc gì! Luật Khất sĩ đã ghi Tịnh xá là “cảnh thiền định đáng an trụ”, thì đặc sắc là đây, đúng không?

20– Không chịu chuyên tu thiền định, còn rao lời của hòa thượng Hộ Tông nhiều lần trong các khóa tu: “Người thời nay không có ai nhập được Sơ thiền!”. Mà sư Hộ Tông có phải là Tổ của Khất Sĩ đâu?

21– Rồi còn nhắc mấy lần: “Tu thiền định coi chừng bị điên, như trưởng lão Giác Hải đệ tử Tổ.”. Chán thật, vì ai cũng đồng ý điều đó! Khí thế nam nhi chạy đâu hết rồi? Xuất gia mà không tu định huệ thì làm sao siêu phàm thoát tục? **Nếu không có định huệ thì sao dám nhận là khát sĩ, con cháu của Minh Đăng Quang?**

22– Bỏ Giới, bỏ Định, phát minh ra nhiều kiến thức lạ, lấy đó làm Huệ. Vậy là Giới – Định – Huệ cũng thành dĩ vãng, khi hội họp lại toàn nói chuyện của ai không à. **Sao không nói chính tôi phá giới, chính tôi chưa tu định, chính tôi có biết cái gì**, chỉ toàn nhắc lại nhiều chuyện này chuyện kia trong nhà đạo để nghe cho hết buổi giảng 90 phút?

23– Con đường của Tổ sư Minh Đăng Quang là Nói truyền Thích-ca Chánh pháp, mơ màng thế nào đấy mà mấy ngàn người sửa nó thành Tổng hợp Bắc – Nam Phật giáo. Rồi quý vị ra sức tuyên truyền, củng cố, mở luôn một khóa nghiên cứu Tư tưởng Phật giáo Nguyên thủy trong bộ *Chơn Lý* vào năm 2014, và qua năm 2015 lại thêm một khóa nghiên cứu về Tư tưởng Phật giáo Đại thừa trong bộ *Chơn Lý* nữa. Việc nghiêm trọng chớ phải chuyện đùa đâu.

24– Một hướng đi sai tức là sai từ điểm xuất phát. 60 năm sai lầm, có công quả gì để nói với Tổ sư Minh Đăng Quang đây? Một đời người khó nhọc, cố gắng lo cho đạo Khất Sĩ, nay ngó lại chỉ biết cười trừ! Nhớ lời ngài Bồ-đề-đạt-ma nói với Lương Võ Đế năm xưa: “Hoàn toàn không có công đức!”, sao mà thâm thía quá!

25– Trong mối quan hệ của hàng khát sĩ thì đức hạnh được kể làm đầu. Đức hạnh do trì giới nghiêm túc, đức hạnh do tu định ly trần thoát tục, đức hạnh do nương vào trí huệ của Tổ sư, mà nếu tự mình thấy biết thì nói ra, nhưng không nhiều lời ra vẻ bề trên dạy bảo ai cả. Ba đức hạnh của Giới – Định – Huệ thật cao quý, thật đáng cho chư thiên và nhân loại cung kính. Nhưng nay thì, lấy quyền uy chức phận ra lấn át người, thường cầm máy nói cả tiếng! Khất sĩ là vậy sao? Đó là quan lớn theo kiểu đời chớ.

26– Ví dụ sư phụ và đệ tử, đó là văn hóa của Trung Quốc, lấn vào cả nhà Phật. Nhưng trong nhà Khất Sĩ thì chỉ có sư và trò, mà cũng tạm trong lúc tiếp dẫn ban đầu. Đến khi lên hàng tỳ-kheo khát sĩ rồi là bình đẳng, ai cũng là Tăng trong đoàn, theo đoàn sinh hoạt. Trong Tăng đoàn, người nhỏ tuổi đạo cung kính người đi trước, theo phép nhà đạo, nhưng không phải vì đi trước mà ra vẻ ta đây. Bây giờ ai cũng thích xưng là sư phụ, thấy chẳng giống khát sĩ chút nào!

27– Mối quan hệ của hàng khát sĩ với nhau gọi là Hiệp hòa Tăng, không giai cấp, không có Tăng chúa Tăng trùm gì, không ai bắt nạt ai, không ai phải sợ gì mà đi lo lót ai, cùng nhau sống trong giới luật Phật dạy. **Nếu ai không theo được thì xin xả giới về thế, chứ không có ai được đứng trên giới luật.** Cảnh Giới luật ấy chính là Tây phương tịnh thổ rồi, đúng đạo lý, nhân thiện quả lành rất đáng quý, mà hàng chư thiên và nhân loại đều trân trọng... Ngài Minh Đăng Quang thường dạy như thế phải không? Rồi sau đó ai lập ra Hội đồng vậy? Nghịch lại với Hiệp hòa Tăng, đứng trên giới luật của Tổ đã ban hành, quyền thế...

28– Còn chuyện xem bói, có không ít trong nhà Khất Sĩ, nói sao đây? Khi lên xem bói cho người thì chính mình có còn là khất sĩ không?

29– Và xem phong thủy cho người, kiếm được bộn tiền, việc này là sai đành rành chớ? Khất sĩ gì kỳ lạ vậy?

30– Thêm chuyện cúng sao giải hạn, thôi khỏi nói luôn...

V.v...

Đến tình trạng này, trước khi không còn cứu vãn được, thì thấy ra hai việc thích hợp để làm, mà cần phải chọn một trong hai:

– **Một** là: Làm đúng như lời dạy của ngài Minh Đăng Quang, từ tông chỉ đến pháp học, pháp hành. Bao nhiêu cái sai đạo Khất sĩ trong mấy mươi năm qua phải sửa hết, không thể nói là do thời cuộc.

– **Hai** là: Nếu thấy khó trở lại được như xưa quá thì nên chọn tên khác (ví dụ: *Trung Đạo*), và trả lại Minh Đăng Quang những gì của Minh Đăng Quang. Vậy mình cứ là mình, chẳng phiền gì. Thà là như thế mà vẹn cả đôi bên.

Không chọn một trong hai cách đó, lại tìm cách chơi xấu, thì sẽ có kết quả không tốt đấy. Dám đem đạo của Tổ ra mặc cả sao?
